

nátor úré az érdem, ő a próféta és a Kárpáti Híradó a biblia. Itt olvasható nagybetűvel kiplakatirozva az egész első oldalt betöltőn a bizonyosság:

„Tisztelet és megbecsülés a magyarnak! A mindenható kegyelme megbizonyította, a legkiválóbb ötven nemzet elismerte, hogy a magyar nemzet lélekszáma arányában a testi kitűnőségek terén a legelső!... Ezt jegyezzétek meg, ti is, kik ősi földünkön a jogegyenlőségünket a gyakorlatban annyi sokszor akadályoztátok! De tudjátok meg ti is egyszer egyszer fajtátokat is megtagadó kishitű magyarok, mert ahogy az Isten kegyelme megbizonyította a berlini olimpiai mérkőzéseken kiválóságunkat, megbizonyítja Igazságunkat is... Örvendjétek azért magyar testvérek... Mindnyájunkat olvasszon egybe a pillanatnyilag tagadott, de fajtánkat évezreden keresztül fenntartó fönséges dicsőség! Ezt kívánja mindnyájunknak a Berlinben aratott gyönyörű győzelem után dr Korláth Endre.”

Etet nem csinálja utánunk senki sem! Ez a kiplakatirozott pohárköszöntő, ez a névnapi komastilusban áztatott kinyilatkozás minden szónál jobban bizonyítja, micsoda szellemi, micsoda nivó, micsoda magyarság az, mely rövidlátását, kvaterkahorizontját, korlátoltságát a huj-huj-hajrában duzzasztja nemzetdicsőséggé: népveszedelemmé. Ennyire senki lenne a magyarság, ennyire senki és semmi már, hogy ilyen görcsös és hisztérikus kapaszkodással lenne kénytelen belecsimpaszkodni tiz aranyérembe?! Akiknek csak frázisaik vannak és bicskavirtus-hajlandóságai és semmi más, azok veszedelmesebb, baljóslatubb ajándékot a berlini tiz aranyéremnél nem kaphattak. A rangsor-illúzió az ilyen Korláthok kezében halálos magyar kórsággá nőheti ka magát.

Egyszer már majdnem belepusztultunk egy ilyen hazug illúzióba. Rákosi magyar glóbuszára gondolok, a harmincmillió magyar lázalmára, erre az üresen csillogó délibábjátékra, melyet irtó könnyelműséggel vilantattak fel célként és megváltásként a magyarság előtt. Amikor aztán vak bódulatban és a német imperializmus jármában futni: kezdett utána: belezuhant a gödörbe. Akkor egy kilencmillió valóságot duzzasztottak fel harmincmillió hazug magyar hitté, ma a tiz aranyérem birtokában, a világ harmadik, sőt — a Korláth-féle plakát bizonyítja — a világ első nemzetének virtuskodják magukat

Halálos illúziók: magyar illúziók! És nincs ébredés és nincs váltó”
zás. Most a rangsorba előugrottak hiszi magát, de ebbe az elsőségbe belepusztulhatunk.

Fábry Zoltán

AZ IFJUSÁG GENFI KONGRESSZUSA. Szeptember 6.-án fejezte be munkálatait az ifjuság genfi világkongresszusa. A kongresszuson 36 nemzet ifjusági szervezeitét 740 kiküldött képviselte *Henri Rollin*, a Népszöveséget Támogató Egyesületek Nemzetközi Szövetsége vezetőjének elnökle alatt. Az ifjuság összes eddigi békegyűléseinél jelentősebb összejövetel a Népszövetség tanácsstermeiben, ahol rendszerint őszhajú és szakállas politikusok foglalnak helyett, egy héten keresztüli tanácskoztott. Noha a kongresszuson a legkülönbözőbb szellemi, politikai és vallási mozgalmak képviselői is megjelentek, az olasz és a német küldöttségek távolmaradtak. A kongresszus megnyitásának pillanatáig úgy hitték: a német és az olasz ifjuság is képviselteti magát, annál is inkább, mert a kongresszus tárgysorozatán e két ország képviselőinek beszámolója is szerepeltek. "Valójában azonban csak a német és az olasz emigráció kiküldöttjei jelentek meg.

A kongresszus néhány tudományos előadással vette kezdetét. Nor-

man Angell a béke alapvető feltételeiről beszélt; *René Cassin* a kollektív biztonság és a leszerelés kérdését tárgyalta; *P. V. Martin*, a Nemzetközi Munkaügyi Hivatal képviselője, a világ gazdasági és társadalmi szerkezetét ismertette. Ugyancsak társadalmi kérdésekről beszélt *A. Philip*, aki történelmi megfontolásokból kiindulva jutott arra a végkövetkeztetésre, hogy a világ ifjúságának közös érdeke a béke megvédése és a kongresszus résztvevőit az emberi egyéniség tiszteletén alapuló új rend megteremtésére hívta fel. A kongresszus megnyitása után érkezett 13 tagu spanyol küldöttség (köztük több milicista) nevében *Noguerras* többek közt a következőket jelentette ki: „Sem a nép, sem kormányunk nem üldözi a kereszténységet vagy a katolicizmust. A gondolkodás és a lelkiismeret szabadságának tisztelete közös meggyőződése az egész spanyol ifjúságnak. Ez a magyarázata annak, hogy a katolikus és nacionalista bászok válllvetve küzd velünk s hogy a spanyol katolicizmus oly kimagasló képviselői, mint *Ossorio I. Gallardo*, a monarchia volt minisztere és *José Bergamin*, akik küldöttségünk tagjai, lelkesen mellettünk álltak ezekben a nehéz pillanatokban.”

Brunner, zürichi egyetemi tanár a protestánsok, *Mounier* pedig a katolikusok véleményét fejtették ki a béke erkölcsi és vallási alapjairól. *Ruyssen* a bölcsélet felfogását juttatta kifejezésre. A Szovjetszövetség nevében ehhez a tárgykörhöz *Koszarjev* szólt hozzá. *Koszárjev* arra mutatott rá, hogy a békét csak úgy menthetjük meg, ha az ifjúságot felvilágosítjuk a fajok egyenlőtlenségéről szóló áltudományos tanok igazi céljairól. Különösen jelentős *Koszárjev*nek a vallásos ifjúsághoz tetézett felhívása: „Ma közös érdekek hoznak bennünket az ifju katolikusokkal össze. Közösön védelmezzük velük a lelkiismereti szabadságot és a béke ügyét. A népek közötti megértés és közeledés nagy eszményének nevében baráti légkört teremthetünk az itt megkezdett együttműködés folytatására.”

A kongresszus négy külön bizottságra oszolva folytatta munkálatait, melyek eredményeit azután újabb teljes üléseken ismertették. „Az ifjúság a nemzetközi politikában” témakörrel foglalkozó első albizottság *Jean Dupuy*, a francia küldöttség vezetőjének elnöklete alatt működött. A bizottság jelentésében egyhangulag állást foglalt a kollektív biztonság és a kölcsönös segítségnyújtás elve mellett. A Népszövetség hiányosságai első sorban az emberek, a közvélemény és a politikusok hibáinak következményei. Szükség van a Népszövetség megreformálására, de a változtató munkának főcélja az Alapokmány megerősítése kell, hogy legyen. A második albizottság „az ifjúság gazdasági és társadalmi helyzetét” tárgyalta. Főképp a fiatalok munkanélküliségének problémájával foglalkozott s egész sor az iskolák s az üzemek ifju dolgozói helyzetének megjavítását célzó kívánságot s indítványt szögezett le. A harmadik albizottság a legkülönbözőbb elvi, erkölcsi és vallási vélemények meghallgatása után, a béke feltételeit a következő négy pontban állapította meg:

1. A háború hiánya még nem egyenlő a békével. A béke ügye össze van kötve a gazdasági és politikai igazságtalanságok elleni küzdelemmel.
2. Az a béke, amire mi törekszünk, ~~hősies béke~~ kell, hogy legyen és biztosítania kell azoknak az erényeknek a kibontakozását, amikről bizonyos irányzatok azt állítják, hogy csak a háborúban szülehetnek meg.
3. A béke alapja a történelem legyen; le kell számolnunk azokkal a terméketlen és határozatlan ideológiákkal, amik a történelemből a háború elkerülhetetlenségét vezetik le.
4. A béke nem támaszkodhat a háborúból keletkezett szerződésekre és függetlennek kell lennie azoktól.

A negyedik albizottság (Az ifjúság nemzetközi feladatai) elhatározta egy nemzetközi összekötő-bizottság felállítását, melyben a kongresszus alapelveit elfogadó összes nemzetközi ifjúsági szervezetek és nemzeti csoportok képviseltetik magukat. A bizottság székhelyül Genfet jelölték ki.

A kongresszus, a francia küldöttség kezdeményezésére, azzal a felhívással fordult a német ifjúsághoz, hogy csatlakozzzék a többi nemzetek fiatalságának itt megkezdett akciójához.

A genfi gyülekezet, a nemzetközi élet e feszült pillanatában, hiven kifejezte a világ ifjúságának véleményét és szándékait. Talán tulontul magán viselte a Leman-tó partján tartott számos konferencia sajátos merevségét, de ebben az esetben ez az ünnepélyes hangnem érthető: az új nemzedék először hallatja hangját az egész világ előtt, megmutatva, hogy tudatában van feladatainak, s hogy magára vállalja a ráháruló történelmi felelősséget. Márk Viktor

A SPANYOL ÉRTELMISÉG ÉS A POLGÁRHÁBORU. Világszerte nagy feltűnést keltett Miguel de Unamunonak, a világhírű spanyol regényírónak salamancai nyilatkozata, amelyben állást foglal — meglehetősen homályos és tág értelmű szavakban — a felkelő tábornokok mellett. S mi több, szavait 5000 peseta adománnyal toldotta meg a „nemzeti” mozgalom javára, a kormány „hordák” kiirtására. Így, a nagy republikánus író, akit valaha börtönből szabadított ki a győztes forradalom, ahová azok zárták, akiket most dicsőít. Műveiben nem egyszer kelt ki a militarizmus és az Egyház ellen — most pedig egész övrejét megtagadva a pártütő és esküszegő generálisok harcát igyekszik civilizációs jelszavakkal szentté avatni. És a lázadó tisztek, akik soha nem olvasták műveit — egyszerre felfedezik tehetségét.

Vajjon pálfordulásnak bélyegezhető-e Unamuno tette? Nem hiszünk. Örökös ellenmondó szellemét, hirtelen változó véleményeit, szinte beteges paradox-mániáját eddig is ismertük. Vénkori újabb, hogy úgy mondjuk, intellektuális „stikli”-je csak megkoronázza eddigi fordulatait, gyors „átértékeléseit”. Primo de Rivera alatt a parancsuralmat szidta, a Köztársaság alatt meg a demokrácia visszasságait. Mindig szinpadias mesterkéltséggel keresi a meglepőt, az ellenmondást akár a másik nagy aggastyán, Bernard Shaw, aki egyszerre dicsőíti az „orosz kísérletet” és a duce abesszin kalandját. Mindketten a kispolgári iránytalan forradalmárkodó értelmiség típusát képviselik. Azt a típust, amely tehetségétől megrészegülve az önistenítés útjára tér, fél a tömegetől és megveti a népet, bár elismeri, hogy a nép tudatlanságáért a társadalmi viszonyok, elsősorban az uralkodóréteg a felelős.

A habozó, önmagát folyton megtagadó kispolgári intellektüel típusát már csak a Shaw és Unamuno korában levő aggastyánok képviselik. Az új nemzedékek nem ilyenformán élik ki magukat, s a világ paradox berendezését nem paradox axiómákkal akarják kifejezni; többet akarnak, mint kifejezni: változtatni

Unamuno már a múlté Spanyolországban. A múlté nemcsak előbb érintett nyilatkozata miatt, de a múlté, mert nincs befolyása a mai fiatalokra. Nagyon szeretik, de nem olvassák. Homályos irodalmi nimbusz övezi. Elszigetelt jelenség. A komoly értelmiségiek közül az egyetlen, aki a kultura oldaláról az idegenlégió oldalára állt. Az egyetlen jelentős spanyol író, aki a civilizációt a mór csapatok spanyolgyilkos kegyetlenkedéseiben köszönti. Mert a felkelés semmiféle értelmiségi mozgalomra nem támaszkodhat. — Unamuno elszigetelt esete, amit a nemzetközi szerve-